

CONSILIUL LEGISLATIV

Biroul permanent al Senatului

Bp. 533 / 24.11.2025

Biroul permanent al Senatului

557 / 8.12.2025

AVIZ

**referitor la propunerea legislativă pentru modificarea și
completarea art. 906 din Legea nr. 134/2010 privind
Codul de procedură civilă - Republicată**

Analizând propunerea legislativă pentru modificarea și completarea art. 906 din Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă - Republicată (b533/27.10.2025), transmisă de Secretarul General al Senatului cu adresa nr. XXXV/6036/03.11.2025 și înregistrată la Consiliul Legislativ cu nr. D951/04.11.2025,

CONSILIUL LEGISLATIV

În temeiul art. 2 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 73/1993, republicată, și al art. 29 alin. (3) din Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Legislativ,

Avizează favorabil propunerea legislativă, cu următoarele observații și propuneri:

1. Propunerea legislativă are ca obiect modificarea și completarea art. 906 din Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Potrivit Expunerii de motive, intervențiile legislative preconizate sunt argumentate prin faptul că „Analizând jurisprudența, se constată că, în astfel de situații, instanțele resping cererile creditorilor de aplicare a penalităților, lăsând dosarele execuționale în nelucrare, iar creditorii fără nicio posibilitate reală de a obține sprijinul statului pentru executarea obligației. Executarea rămâne astfel la bunul plac și arbitriul debitorului. Acesta, conștient că nu este afectat în niciun fel de executarea silită - nici măcar în privința patrimoniului - continuă să nu-și îndeplinească obligațiile legale, ignorând autoritatea titlului executoriu.”.

2. Propunerea legislativă face parte din categoria legilor ordinare, iar în aplicarea art. 75 alin. (1) din Constituția României, republicată, prima Cameră sesizată este Senatul.

3. Precizăm că, prin avizul pe care îl emite, Consiliul Legislativ nu se pronunță asupra oportunității soluțiilor legislative preconizate.

4. Referitor la **Expunerea de motive**, semnalăm că aceasta nu respectă structura prevăzută la art. 31 din Legea nr. 24/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, nefiind prezentate, printre altele, insuficiențele și neconcordanțele reglementărilor în vigoare, concluziile actuale și oficiale ale studiilor, lucrărilor de cercetare și ale evaluărilor statistice efectuate, impactul socioeconomic, impactul financiar asupra bugetului general consolidat, impactul asupra sistemului juridic și nici informații cu privire la consultările derulate.

Totodată, instrumentul de motivare nu conține **justificarea temeinică** a soluțiilor legislative preconizate ceea ce contravine dispozițiilor art. 32 alin. (2) teza I din Legea nr. 24/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, potrivit căruia „*Motivarea trebuie să se refere la forma finală a proiectului de act normativ*”.

5. Din punct de vedere al respectării normelor de tehnică legislativă, având în vedere faptul că intervenția legislativă preconizată constă exclusiv în modificarea și completarea art. 906 din Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată, cu modificările și completările ulterioare, este necesară reformularea **titlului, a părții introductive a articolului unic** precum și a **părților dispozitive ale pct. 1 - 3**, astfel:

„*Lege pentru modificarea și completarea art. 906 din Legea nr. 134/2010 privind **Codul de procedură civilă***”;

„*Articol unic. - **Articolul 906 din Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă**, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 247 din 10 aprilie 2015, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează.*”;

„*1. **Alineatul (1)** se modifică și ca avea următorul cuprins:*”;

„*2. **După** alineatul (1) se introduce un **nou** alineat, alin. (1¹), cu următorul cuprins:*”;

„*3. **Alineatul (2)** se modifică și ca avea următorul cuprins:*”.

6. Referitor la soluția legislativă preconizată pentru **art. 906 alin. 1)**, semnalăm că expresia „*acesta este constrâns la îndeplinirea ei, prin aplicarea unor penalități, de către instanța de executare, de*

urgență, prin încheiere dată în camera de consiliu cu citarea părților” este insuficient de clară, deoarece, în actuala redactare, nu se înțelege dacă sintagma „*de urgență*” vizează aplicarea unor penalități de instanța de executare sau încheierea dată în camera de consiliu cu citarea părților.

7. În ceea ce privește norma propusă pentru **art. 906 alin. (1¹)**, semnalăm că, în actuala redactare, soluția legislativă referitoare la acordarea posibilității creditorului care nu a obținut îndeplinirea întocmai a obligației de a face sau a nu face care incumbă debitorului, de a se adresa instanței cu o cerere nouă de aplicare a unor penalități după 3 luni de la rămânerea definitivă a precedentei hotărâri de respingere, în ipoteza în care s-a respins cererea creditorului de aplicare a unor penalități, este susceptibilă a afecta **principiul autorității de lucru judecat**.

Precizăm că la pct. 10 din considerentele Deciziei nr. 82/2024¹, Curtea Constituțională a reținut că „autoritatea de lucru judecat constituie un efect important al hotărârilor judecătorești, ca acte jurisdicționale ce emană de la o putere publică a statului, trăsătură ce deosebește hotărârea judecătorească de alte acte juridice.”.

Cu privire la acest principiu, Curtea a reținut în aceeași decizie și faptul că „*funcția jurisdicțională a statului, având ca finalitate stabilitatea raporturilor juridice și ordinea socială, face ca litigiului să i se pună capăt într-o manieră care să nu mai permită readucerea lui în fața instanței, indiferent că aceasta s-ar realiza pe calea principală sau în mod incidental, într-un proces ulterior care ar avea legătură cu ceea ce s-a soluționat jurisdicțional anterior. Din acest punct de vedere, este unanim acceptat faptul că hotărârea judecătorească nu este infailibilă, iar corectarea unor vicii ale hotărârii judecătorești definitive reprezintă o justă preocupare ce se poate realiza numai prin exercitarea căilor de atac, principiu statuat la art. 16 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară (în prezent art. 18 din Legea nr. 304/2022 privind organizarea judiciară), articol ce reprezintă, de altfel, o aplicare a dispozițiilor art. 129 din Constituție.*”.

De asemenea, în Decizia nr. 102/2021², paragrafele 34 și 35, Curtea Constituțională a reținut că „*autoritatea de lucru judecat a unei hotărâri judecătorești semnifică faptul că o cerere nu poate fi judecată în mod definitiv decât o singură dată, iar hotărârea astfel pronunțată este prezumată a exprima adevărul și nu trebuie să fie contrazisă de o altă hotărâre, această regulă având ca scop administrarea uniformă a*

¹ Publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 626 din 2 iulie 2024.

² Publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 357 din 7 aprilie 2021.

justiției. Prin urmare, **principiul autorității de lucru judecat împiedică nu numai judecarea din nou a unui proces încheiat, având același obiect, aceeași cauză și purtat între aceleași părți, ci și contradicțiile dintre două hotărâri judecătorești, în sensul că drepturile recunoscute printr-o hotărâre definitivă nu pot fi contrazise printr-o hotărâre ulterioară, dată într-un alt proces.**

Așa fiind, **instituția autorității de lucru judecat are o dublă valență: una materială** (prezumție legală irefragabilă de adevăr judiciar în sensul judecății irevocabile) și **una procesuală** (excepție procesuală de fond, care împiedică desfășurarea unui nou proces cu privire la același drept), respectarea sa impunând să se dea eficiență ambelor componente anterior menționate.”.

8. Referitor la soluția legislativă preconizată pentru **art. 906 alin. 2)**, semnalăm că sintagma „*instanța sesizată de creditor este obligată pe debitor*” este insuficient de clară, ceea ce afectează accesibilitatea și predictibilitatea normei.

Totodată, semnalăm că, potrivit prevederilor art. 62 alin. (2) din Legea nr. 24/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, „(2) **Prevederile modificate sau care completează actul normativ trebuie să se integreze armonios în actul supus modificării ori completării, asigurându-se unitatea de stil și de terminologie, precum și succesiunea normală a articolelor.**”.

Menționăm că, în actuala redactare, soluția legislativă preconizată prin care este modificat caracterul definitiv al încheierii prin care instanța de executare a constrâns debitorul la executarea obligației prin aplicarea de penalități pentru neexecutarea acesteia, nu este corelată cu dispozițiile art. 651 alin. (4) din Codul de procedură civilă.

În context, precizăm că, în tipologia acțiunilor de constrângere indirectă a debitorului la executarea în natură a obligației de a face *intuitu personae*, se remarcă obligarea acestuia la plata unor penalități pe zi de întârziere până la îndeplinirea dispozițiilor cuprinse în titlul executoriu, precum și **caracterul definitiv al încheierii**, conferit, în mod expres, de textul de lege.

Pe de altă parte, semnalăm că la fundamentarea soluției legislative preconizate nu s-au avut în vedere dispozițiile art. 21³ din Legea nr. 24/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

³ „În activitatea de documentare pentru fundamentarea proiectului de act normativ se vor examina practica Curții Constituționale în acel domeniu, jurisprudența în materie a Curții Europene a Drepturilor Omului, practica instanțelor judecătorești în aplicarea reglementărilor în vigoare, precum și doctrina juridică în materie.”.

Cu privire la efectele deciziilor Curții Constituționale, semnalăm că, potrivit prevederilor art. 147 alin. (4) din Constituția României, „(4) *Deciziile Curții Constituționale se publică în Monitorul Oficial al României. De la data publicării, deciziile sunt general obligatorii și au putere numai pentru viitor.*”.

De asemenea, referitor la efectele deciziilor Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, semnalăm că, potrivit prevederilor art. 521 alin. (3) din Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată, cu modificările și completările ulterioare, „(3) *Dezlegarea dată problemelor de drept este obligatorie de la data publicării deciziei în Monitorul Oficial al României, Partea I, iar pentru instanța care a solicitat dezlegarea, de la data pronunțării deciziei.*”.

În acest sens, menționăm că regimul juridic al încheierii pronunțate în temeiul art. 906 alin. (2) din Codul de procedură civilă, a fost analizat prin Decizia nr. 73 din 16 octombrie 2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, prin care s-a reținut că „*încheierea de soluționare a cererii de obligare la plata de penalități pe zi de întârziere a debitorului unei obligații de a face sau a nu face, evaluabile sau neevaluabile în bani, care nu poate fi îndeplinită prin altă persoană, este definitivă, indiferent de soluția adoptată de instanța de executare, respectiv de admitere sau de respingere a cererii creditorului*”.

Prin această decizie, instanța supremă a statuat că:

„68. *Dreptul comun în privința felului hotărârii judecătorești pronunțate de instanța de executare, precum și regimul juridic al acesteia din perspectiva posibilității de a se recurge la formularea căilor de atac sunt reprezentate de prevederile art. 651 alin. (4) din Codul de procedură civilă (...).*

69. *Constatarea anterioară are ca efect, pe de o parte, faptul că regula pentru instanța de executare o reprezintă pronunțarea unor încheieri executorii, susceptibile de apel, iar pe de altă parte, că această regulă se aplică ori de câte ori legiuitorul nu a stabilit reguli speciale, derogatorii de la acest regim juridic de drept comun pentru alte încheieri pronunțate de instanța de executare în etapa executării silite (prevăzând, de exemplu, că instanța de executare se pronunță prin încheiere sau prin încheiere executorie).*

72. (...) *această normă reprezintă o regulă derogatorie de la regimul juridic de drept comun în privința posibilității de atacare cu apel a acestora, textul prevăzând în mod expres că instanța de*

executare pronunță, cu citarea părților, o încheiere definitivă, ceea ce înseamnă că aceasta nu poate fi atacată cu apel, date fiind dispozițiile art. 634 alin. (1) pct. 1 din Codul de procedură civilă.

73. Întrucât art. 906 alin. (2) din Codul de procedură civilă instituie, din acest punct de vedere, o excepție de la regula înscrisă în art. 651 alin. (4) din Codul de procedură civilă, rezultă că acest text este de strictă interpretare și aplicare, potrivit principiului exceptio est strictissimae interpretationis.”.

De asemenea, caracterul definitiv al hotărârii judecătorești în această etapă a executării silite a fost reținut a fi conform cu Legea fundamentală, prin jurisprudența constantă a Curții Constituționale⁴, potrivit căreia „cererea de aplicare de penalități reprezintă o procedură accesorie procedurii executării silite pornite în vederea realizării obligației stabilite prin hotărâre judecătorească sau printr-un alt titlu executoriu și care nu se aduce la îndeplinire de bunăvoie. Aplicarea unor penalități de către instanța de executare reprezintă, potrivit art. 906 alin. (1) din Codul de procedură civilă, o modalitate de constrângere a debitorului care, în termen de 10 zile de la comunicarea încheierii de încuviințare a executării, nu execută obligația de a face sau de a nu face, care nu poate fi îndeplinită prin altă persoană. Neavând un caracter autonom în raport cu procedura executării silite, cererea de aplicare de penalități nu poate fi soluționată decât în cadrul acesteia. Ca atare, **soluționarea acestei cereri nu poate forma obiectul unui proces distinct, pentru desfășurarea căruia legiuitorul să instituie garanțiile specifice unui proces echitabil, inclusiv sub aspectul existenței unor căi de atac”.**

De asemenea, prin Decizia nr. 630 din 9 octombrie 2018⁵, Curtea Constituțională a constatat că „cererea de aplicare de penalități reprezintă o procedură accesorie procedurii executării silite pornite în vederea realizării obligației stabilite prin hotărâre judecătorească sau printr-un alt titlu executoriu și care nu se aduce la îndeplinire de bunăvoie. Aplicarea unor penalități de către instanța de executare reprezintă, potrivit art. 906 alin. (1) din Codul de procedură civilă, o modalitate de constrângere a debitorului care, în termen de 10 zile de la comunicarea încheierii de încuviințare a executării, nu execută obligația de a face sau de a nu face care nu poate fi îndeplinită prin altă persoană. Neavând un caracter autonom în raport cu procedura executării silite,

⁴ A se vedea Decizia Curții Constituționale nr. 22 din 30 ianuarie 2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 938 din 18 septembrie 2024, paragraful 27.

⁵ Publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 558 din 8 iulie 2019.

cererea de aplicare de penalități nu poate fi soluționată decât în cadrul acesteia. Ca atare, soluționarea acestei cereri nu poate forma obiectul unui proces distinct, pentru desfășurarea căruia legiuitorul să instituie garanțiile specifice unui proces echitabil, inclusiv sub aspectul existenței unor căi de atac.”.

Totodată, referitor la caracterul definitiv al încheierii prin care instanța de executare a constrâns debitorul la executarea obligației prin aplicarea de penalități pentru neexecutarea acesteia, în paragraful 17 din Decizia nr. 488 din 25 iunie 2020⁶, Curtea Constituțională a subliniat că *„finalitatea reglementării criticate constă în determinarea debitorului rău-platnic să execute obligația la care este ținut în temeiul unui titlu executoriu, prin aplicarea unei amenzi civile stabilite pe zi de întârziere până la data executării. Prin exercitarea acestei constrângeri cu caracter pecuniar se urmărește contracararea manoperelor abuzive care tind la tergiversarea îndeplinirii obligațiilor asumate de debitor, în vederea asigurării celerității ca exigență imperativă a executării silite. Așa fiind, ar fi illogic și contrar finalității urmărite ca încheierea de obligare a debitorului la plata amenzii civile să fie supusă unor căi de atac. Consacrarea caracterului irevocabil (în prezent, definitiv) al acestei încheieri este, deci, în deplină concordanță cu scopul reglementării, fără ca prin aceasta să se încalce prevederile art. 21 din Constituție.”.*

PREȘEDINTE

Florin IORDACHE

București
Nr. 923/21.11.2025

⁶ Publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 943 din 14 octombrie 2020.